

det gaar over paa Amtsraads kredsen; og at Udgifterne til disse Anstalter i Amtsraads kredsen fordeles efter ensartede Regler. Det erkjender jeg fuldt ud, men vi maa et Skridt længere fremad, saaledes at disse Byrder komme over paa Staten. Med Hensyn til Understøttelserne i særlige Forhold, skal jeg erkjende, at det Forslag, som her er forelagt, efter min Opfattelse er bedre end det jeg indbragte i Fjor, med Undtagelse af en enkelt Bestemmelse, dersom den skal fortolkes strengt. Den kan vist ikke fortolkes anderledes, end at f. Ex. de, der ere 60 Aar gamle, dersom de en Gang i Livet have nydt Understøttelse, den være nok saa lille, selv om det kun er en Krone, skulle de ikke kunne faae den Hjælp, her er nævnt i § 64. Forjaaviddt dette skal være Tilfældet, tror jeg, at mit Forslag var heldigere, men jeg tror heller ikke, at den høitærede Indenrigsminister i og for sig kan tænke sig dette Forslag fastholdt. Det forekommer mig, at en Mand, der en Gang i sit Liv ved Sygdom eller Dignende har faaet en Krone og har stræbt at faae den afbetalt, og det er sket, kan lige saa godt være berettiget til at faae den Hjælp, her er Tale om, uden at det skal betragtes som Fattighjælp, men naar det er saaledes, at en nok saa lille Understøttelse, selv om den er tilbagebetalt for nok saa mange Aar tilbage, skal have til Følge, at Vedkommende ikke maa nyde godt af denne Bestemmelse, saa staar dette Forslag tilbage for mit. Men som sagt, det er jo muligt, at man kan blive enig med den høitærede Indenrigsminister om dette Punkt. Jeg skal kun gjentage, at disse nye Forslag, der ere fremkomne i §§ 64 og 65, ere en væsentlig Forbedring af den nu bestaaende Fattiglovgivning, thi det er jo haardt, naar en Mand har slidt alle sine Dage for Samfundet, og efter sit 60de Aar falder det saaledes til Byrde, at han maa faae en lille Hjælp, da skal falde over paa Fattigvæsenet. Selv om han mener at kunne betale Halvdelen af sit Ophold, skal han dog for den anden Halvdel fastes over paa Fattigvæsenet som, jeg vil ikke sige en mindre hæderlig Borger, men som en Mindrebørg. Det Samme gjælder om Sygdom. Saa snart en Mand under en Sygdom har faaet nogle saa Kroner til Hjælp, fastes han over paa Fattigvæsenet. Her er det saaledes, at naar han har søgt en Sygekasse og ydet det Tilskud til den, som fordres, og den er anerkjendt af Ministeren, saa betragtes det ikke som Fattighjælp, selv om han i et givet Øieblik skulde gaa til Fattigvæsenet. Jeg indrømmer, at dette er et stort Fremfærd. Der er kun een Banffelighed derved, nemlig at det vil være

mange Aar, inden det træder i Kraft med gamle Personer. Jeg vilde ønske, at Lovens, strax efter at den var traadt i Kraft, kunde komme til at virke ogsaa overfor ældre Personer. Med Hensyn til det sidste Afsnit om Lovens Straftræden osv., skal jeg ikke opholde mig videre derved, men jeg skal tilføie, hvad jeg begyndte med at sige, at det er jo ikke nok, at vi ere saa humane og retfærdige overfor de Trængende i Samfundet, naar vi først have demovre paa det offentlige Fattigvæsen. Det, der maa formindste Fattighjælden, er navnlig det, at man sørger for, at saa saa som muligt blive væltede over paa Fattigvæsenet, og det kan efter min Mening ikke ske paa anden Måde, end ved at vi faae et Forslag ved Siden af dette, der gaar ud paa at komme de mindre Bemidlede til Hjælp i vauffelige Omstændigheder, under Sygdom, Arbeidsløshed og andre Forhold, at vi da kunne have en Kasse at ty til, saaledes at vi kunne afhjælpe den foreløbige Nød. Og da Regjeringen har fulgt det tidligere Lovudkast fra 1874 i det Væsentligste, næsten ordret, gjenemgaaende, saa forekommer det mig noget underligt, at den høitærede Indenrigsminister, der ellers altid har været saa velvillig overfor de Smaa i Samfundet, navnlig naar vi have behandlet Lovgivningen om Fattigvæsenet — thi det skal jeg indrømme, jeg har kjendt den høitærede Indenrigsministers Stilling tidligere — ikke har fulgt Forslaget fra 1874; thi man vil se, at den daværende Regjering ikke alene forelagde et Lovforslag væsentlig af samme Indhold som det foreliggende, men tillige en Uvidelse af den nuværende „De Fattiges Kasse“, idet man foreslog at henlægge en hel Del flere Midler til „De Fattiges Kasse“. Det vil erindres, at Hvertallet i denne Kommission — og man maa jo gaa ud fra, at det var sagkyndige Mænd, i alt Fald maa Regjeringen have haft den Opfattelse — gif endog saa saa vidt, at de foreslog, at det frivillige Fattigvæsen skulde afsøge det offentlige. Jeg vil give den høitærede Indenrigsminister og den tidligere Regjering Ret i, at det vistnok var temmelig ideelle Fordringer overfor den frie Fattighjælp, særlig naar den skulde være i fuld Virksomhed om 5 Aar. Jeg tror nok, man vilde have forløftet sig, dersom man havde bygget vor Fattiglovgivning derpaa; men selv om det var temmelig idealistisk, forekommer det mig, at den Tanke i og for sig var sund og rigtig, at der maa være Midler tilstede i Kassen, Foreningen, saaledes at man kan hjælpe Folk til under en øieblikkelig Forlegenhed at undgaa at komme paa Fattigvæsenet. Det er det, jeg mangler